

[Alsing Andersen.]

tilstille mig. Han skriver til den konservative Generalkorrespondance:

„Nogen aktuel Aarsag til Forhandlinger mellem de skandinaviske Statsmagter om Forsvarsspørgsmaalet findes ikke. Saadan Forhandlinger vilde heller ikke kunne give et positivt Resultat. Skandinavien er ikke udsat for en saadan Risiko, at den skulde kunne foranledige Danmark, Svevige og Norge til at indgaa et militært Forsvarsforbund. *Forsøg fra nogen Partiretning i eet Land paa at bruge et andet Land som Tryk overfor Folkeflertallet i dens eget Land maa bestemte afvises.* En Indblanding fra Sveriges eller Norges Side i Danmarks Behandling af dets Forsvarsproblem vilde være til direkte Skade for Sammenholdet og Samarbejdet i Skandinavien.“

Hr. Albin Hansson gør derefter Rede for, at der, hvis man vil indvende, at der ikke skal være Tale om et Forsvarsforbund, men kun om Udveksling af Oplysninger, aldeles ikke er Brug for noget saadant, for alt, hvad der er Brug for under Forhandlingerne i de enkelte Lande, findes i Forvejen offentliggjort i Avisartikler, i de enkelte Landes Rigsdagstidender, i Betænkninger og Udtalelser af enhver Art, og han slutter med at sige, at Skandinavismen maa ikke blive en Brik i Partistridighederne. Denne Udtalelse, som jeg ikke har citeret i dens fulde Ordlyd, for ikke at lægge for meget Beslag paa det høje Tings Tid med Citater, men som jeg har Eksemplarer af, hvis den konservative Presse skulde være interesseret i at bringe denne forsinkede Meddelelse i Morgen, har altsaa ikke set Dagens Lys i den konservative Presse. (*Christmas Møller*: Det er urigtigt). Jeg har i alt Fald ikke set den citeret nogen Steder, og den konservative Hovedstadspressen har intet indeholdt om denne Udtalelse. Det kunde være interessant at vide, hvor mange Bidrag fra andre skandinaviske Politikere man har modtaget, og som man heller ikke har fundet værdige til Offentliggørelse i Partiets Centralorgan her i Hovedstaden. Jeg tror ikke, det er nogen anbefalelsesværdig Fremgangsmaade, man her er slaet ind paa fra konservativ Side med Hensyn til at udbygge og styrke det skandinaviske Samarbejde. Denne Optræden, hvorefter Partiets førende Presse ganske undertrykker denne Udtalelse, er efter min Mening et Vidnesbyrd om, at det konservative Parti aldeles ikke har haft Brug for nogen al-

sidig Belysning af dette Spørgsmaal, men kun for Udtalelser, der kunde passe i deres danske Militærpolitik.

Endelig har man søgt fra konservativ Side at mobilisere ogsaa andre, man har søgt at mobilisere Socialdemokrater i de enkelte Lande, og nu hører jeg det ærede Medlem Hr. Holger Andersen komme med et Citat, som vi ikke har været præsen- teret for før, et Citat af vor Partifælle Hr. Sandler, der sidst var Statsminister i Sverige, da Socialdemokratiet havde Regeringen, gaaende ud paa, at det svenske Socialdemokrati var indforstaaet med, at der til Sikring af Freden maatte være en organiseret Magt. Men jeg vil hævde, at det er ganske urigtigt at ville fortolke dette derhen, at de enkelte Lande ud fra svensk socialdemokratisk Synspunkt skal opretholde et Militærvæsen paa gammeldags Manér. Ingenlunde. At der skal være en international organiseret Magt paa en eller anden Maade mange Aar ud i Fremtiden, maaske for evigt, til at opretholde den internationale Orden og Sikkerhed, vil jeg ingenlunde benægte, og det vil min Partifælle Hr. Sandler selvfølgelig heller ikke benægte, og det betoner han her, men at tage Hr. Sandler og andre Socialdemokrater til Indtægt for konservativ Militærpolitik — nej, det lader sig ikke gøre. Jeg skal til Begrundelse af denne Paastand anføre, at det svenske Socialdemokrati paa sin sidste Kongres netop behandlede dette Spørgsmaal og dør vedtog en Udtalelse om, at Sveriges Forsvarsspørgsmaal maatte optages til fuldkommen fornyet Prøvelse paa Basis af den tekniske Udvikling af Krigen, som jeg gav Antydninger af i Begyndelsen af min Tale. Redaktøren af „Social-Demokraten“ i Stockholm forelagde en enstemmig Udvalgsudtalelse paa den svenske Partikongres, idet han om det paagældende Afsnit i Udtalelsen udtalte følgende:

„Naar her staar, at det bør „foranledige en snarlig fornyet Omvurdering af hele vort Militærvæsens Formaalstjenlighed“

— jeg beder ærede Medlemmer bemærke dette Udtryk: Formaalstjenlighed —

„saa ligger deri ifølge Redaktionsudvalgets samstemmende Mening en Opfordring saavel til at prøve Militærforanstaltningerne paa Baggrund af den nye frygtelige Teknik, som til ogsaa at overveje Spørgsmaalet, hvorvidt Opretholdelsen af et militært Forsvar *overhovedet tjener noget fornuftigt Formaal.*“

Se, det er det Grundlag, hvorpaa det